

ת"פ 36038/06/13 - מדינת ישראל נגד גיא כהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36038-06-13 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופט, סגן נשיא מרדכי פלד

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עו"ד גבריאל דניאל
נגד
גיא כהן
ע"י ב"כ, עו"ד אסף שלם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין, אני מודיע על זיכוי הנאשם מעבירה על פי סעיף 452 לחוק העונשין.

1. על פי הנטען בעובדות כתב האישום, תקף הנאשם, גיא כהן, את יהודה דויטש, (להלן: "המתלונן"), בתאריך 16.2.2012, בסמוך לשעה 10:00, בקרבת החניה הפרטית של המתלונן.

נטען, כי במועד האמור, משהגיע המתלונן לחניית ביתו, ברח' פרופס, ברמת גן, וביקש להחנות שם את הרכב, נמצא הנאשם מחנה את מכוניתו בחניית המתלונן, וסרב לבקשת המתלונן להוציא את הרכב מהחניה. בתגובה לכך החנה המתלונן את רכבו, באופן שחסם את רכבו של הנאשם, והתקשר למשטרה.

2. בהמשך לכך השמיע הנאשם, על פי הנטען, איומים כלפי המתלונן, כופף את מראת רכבו של המתלונן, ניסה להוציא אוויר מגלגלי רכבו ואף טלטל את הרכב. משתיעד המתלונן את מעשיו של הנאשם, ניסה הנאשם לחטוף מידיו את מכשיר הטלפון הנייד, וכך נקרעו האוזניות שהיו מחוברות למכשיר, ובהמשך לכך היכה הנאשם את המתלונן, במכות אגרופ באפו ובידו. כתוצאה ממעשיו אלו נגרמו למתלונן חבלות חמורות, בדמות שבר סקפיד, ללא תזוזה, בידו הימנית ושבר בעצמות האף וכן שפשופים בשפה העליונה, רגישות בשורש כף היד הימנית, נפיחות בגשרי האף, דימום אפי וסחרחורת.

בהמשך לאותה אלימות נטענת, נכנס הנאשם לרכבו ועזב את המקום.

בגין כך מיוחסות לנאשם עבירות של איומים, היזק לרכוש במזיד, וחבלה חמורה. על פי סעיפים 192, 452 ו-

333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

3. הנאשם מכחיש את המיוחס לו. לגירסתו, הוא הזמין אדם בשם הרצל סעידיאן (ע"ת 4) (להלן: "הרצל"), שמתברר שהינו גר בבניין שבו מתגורר גם המתלון, לבצע עבודות בדירה הנמצאת ברח' חרות, ברמת גן. משהגיע הרצל לדירה, ברח' חרות, התברר לנאשם כי שירותיו לביצוע עבודות הצבע אינם נחוצים לו עוד, ועל כן הסיעו חזרה לבניין, שבו מתגוררים, כאמור, הרצל והנאשם. בהגיעם לבניין, כוון על ידי הרצל לחניה, שם החנה את המכונית וסייע בפריקת מיכלי הצבע שהביא עמו הרצל. לדבריו, בהגיע המתלון למקום, החל להשמיע כלפיו דברי איום כי יפנה מיידית את החניה ובהמשך אף חסם באמצעות מכוניתו, את יציאת הנאשם מהחניה.

4. המתלון עזב את המקום ועלה לדירתו. הנאשם, הגיע לדירה וביקש מהמתלון כי יאפשר לו לצאת מהמקום. הנאשם מאשר כי ניסה להזיז את רכבו של המתלון: "**אחורה וקדימה, לראות אולי בלם היד משוחרר**" (עמ' 21, ש' 2) ואז הבחין כי המתלון מצלם אותו, כאשר קודם לכן עשה, לדבריו, תנועה שיכלה להתפרש כאילו הוא מבקש להוציא את האוויר מגלגלי מכוניתו של המתלון. לטענתו, המתלון לא חדל מלצלמו, שאז לדבריו: "**ניסיתי להוריד את המצלמה בתנועה של היד שלי. אני לא זוכר שנגעתי בו או משהו, ניסיתי רק להוריד את המצלמה. יכול להיות שנגעתי באוזניות, אבל לא נגעתי בו פיזית באופן אישי. הוא דחף אותי ותפס אותי בצוואר לכיוון הקיר. היד שלו הייתה תפוסה חזק בגרוני. ניסיתי אינסטנקטיבית לצאת מהמצב. הוא הפעיל עלי את כל המשקל ולדחוף אותו. הרגשתי שהוא חונק אותי בצוואר. מטרתי הייתה להשתחרר מאחיזתו. שנינו התקוטטנו בידיים**" (עמ' 21, ש' 6-11).

5. בהמשך לכך טען הנאשם כי היה מבוהל עד מאוד, אובד עצות ונסער מהארוע, ואז חזר לרכבו ומשם נסע, לדבריו, לרופא המשפחה שלו, שאיבחן כי לנאשם שריטה מדממת בצווארו ואף נתן לו טיפול תרופתי אנטיביוטי (ראה תעודה רפואית ס' 2א'), כאשר למחרת פנה והגיש תלונה כנגד המתלון במשטרה, בגין תקיפתו, כפי שטוען לה הנאשם.

בהמשך עדותו טען הנאשם כי יתכן ובעת שביקש להשתחרר מאחיזתו של המתלון בצווארו: "**יכול להיות שהוא קיבל מכה כתוצאה מזה שהגבתי**" (עמ' 21, ש' 26-27).

6. גירסת המתלון הובאה בעדותו בביהמ"ש. המתלון מסר כי במועד הארוע הבחין כי הנאשם מחנה את רכבו בחנייתו הפרטית, הרשומה בלשכת רישום המקרקעין (ת/4), כחניה השייכת אך לו. לדבריו, פנה לנאשם וביקש ממנו לפנות את הרכב מחנייתו, אך זה גיחך וביטל את דבריו. המתלון הודיע לנאשם כי: "**יזמין משטרה**", אך הנאשם לא התרשם מכך. בתגובה לכך חסם המתלון, באמצעות מכוניתו, את מכונית הנאשם, ועלה לביתו, לשם הביא עמו עובדת, שהייתה אמורה לבצע עבודות ניקיון בדירתו.

7. לאחר מספר דקות הגיע הנאשם עד לפתח ביתו והשמיע איומים כלפי המתלונן, לפיהם אם לא יזיז את מכוניתו הוא ירצח אותו, וכן הוסיף הנאשם: **"אני יודע איפה אתה גר. אני מכיר את המשפחה שלך"**. הנאשם והמתלונן ירדו לכיוון המכונית, ואז הבחין המתלונן כי הנאשם מנסה לשבור את המראה שבמכונית המתלונן, ואף ניסה להוציא אוויר מהגלגל הקדמי, הימני. הוא החל לצלם את מעשיו של הנאשם, ובתגובה לכך הותקף על ידי הנאשם שהלם באפו באגרופו וגרם לשבר באפו, וכאשר המתלונן פרס את ידיו כדי להגן על עצמו, ספג מכה בידו הימנית, שכתוצאה ממנה נגרם שבר ביד, כפי שהדברים משתקפים בתעודות הרפואיות שהוצגו (ת/6 ו-ת/7) ובתמונות (ת/5), ובדיסק המכיל צילומים (ת/8), שהובא על ידי המתלונן לשוטר שגבה את הודעתו, כאשר הייתה זו בתו שהכניסה את אותם צילומים לדיסק (ת/8), וזאת לבקשת חוקר המשטרה, שביקש לקבל לידי את החומר שצולם, בדיסק (ראה ת/10 וכן ראה בהקשר זה מזכר (ת/14), ומזכר נוסף שבו נמצאו כתמי דם, וקרע מעל הכיס בחולצה שלבש המתלונן בעת הארוע (ת/11)). עוד סיפר המתלונן בעדותו כי הרצל צפה וראה את מעשי התקיפה של הנאשם (עמ' 16, ש' 29-30). הגם שהרצל מסר הודעה במשטרה בה טען כי לא נכח במקום בעת התרחשות התקיפה, לה טוען המתלונן.

עוד הוסיף המתלונן בעדותו כי למרות חקירתו הוא נמנע מלהפגין אלימות כלשהי כלפי הנאשם ואך התגונן בפניו (עמ' 10, ש' 7-8).

8. יצוין, כי גירסה דומה מסר המתלונן, על אתר, בעודו במקום הארוע, וזאת בפני השוטר, רס"ל וסקו אילן (ע"ת 2), שהגיע למקום עם שני פקחי עירייה. כך צוין בדו"ח הפעולה שהוגש ע"י השוטר, רס"ל וסקו: **"במקום פנה אלי המודיע, יהודה דויטש..... כשהוא לבוש חולצה לבנה, עם כתמי דם, קרע בחולצה ודימום מאפו"**. בפני השוטר וסקו, גם ציין המתלונן, כי הצליח לצלם חלק מהארוע במכשיר ה"אייפון" שלו והוא הנחה את המתלונן לפנות להגשת תלונה, ולהביא עמו את הצילומים שצילם. עוד ציין השוטר כי הנחה את המתלונן להביא עמו את החולצה הקרועה ואת אוזניות מכשיר הטלפון הסלולארי שניזוקו, לדברי המתלונן, במהלך תקיפתו ע"י הנאשם.

9. הסנגור, עו"ד אסף שלם, טוען להעדר אמינות בגירסת המתלונן. כך נטען, כי עובדת שהביא איתו המתלונן, שהייתה לטענת הסנגור עדה לארוע, לא נחקרה במשטרה, ולא מסרה גירסה. יוער כי לדברי המתלונן מדובר בעובדת שהינה אזרחית פיליפינית, שמאז קרות הארוע עזבה את הארץ (ראה בהקשר זה מזכר ממנו עולה כי בהודעתו במשטרה ציין המתלונן כי הייתה עמו אישה ברכב, והבהיר לבקשת השוטר, כי: **"מדובר בעובדות פיליפינית שהייתה אז עמו, וחזרה בינתיים לפיליפינים"** - ת/13).

עוד נטען, כי לא נחקרה במשטרה בתו של הנאשם, שהיה ביכולתה לשפוך אור על האירוע, בשים לב לדברי המתלונן כי סיפר לבתו על ההתרחשות נשוא תיק זה.

לעניין זה מסר המתלונן כי אותה עובדת זרה הייתה עדה לארוע אך בתחילתו, אך לא ראתה את מעשי האלימות גופם, וכי אף בתו לא צפתה בהתרחשות האלימה (עמ' 13, ש' 13-14), וליוותה אותו לאחר מכן בנסיעתו לבית

החולים, רק לאחר שנפגע, בגינו של הארוע האלים.

10. מעדותו של הרצל (ע"ת 4), שהודעתו הוגשה בהסכמה, כחקירה ראשית (ת/9), עולה כי היה עד רק לחסימת מכוניתו של הנאשם על ידי המתלון, ואז עלה לביתו. משחזר לאחר מספר דקות, ראה לדבריו את המתלון: **"מלא דם"** (ת/9, ש' 13).

בחקירתו הנגדית אישר העד כי מערכת היחסים בינו לבין המתלון טעונה, לאור טרוניה שהעלה המתלון בדבר זאת שהעד פולש לחנייתו, עוד הוסיף הרצל כי המתלון הודיעו בעבר כי יתבע אותו אם ימשיך להניח חפצים בחנייה השייכת למתלון. כמו כן, טען הרצל בעדותו כי הנאשם החנה את מכוניתו בחניה שאינה שייכת כלל למתלון (ראה עדותו מתאריך 13.3.14), כשלאחר מכן הוסיף כי המתלון: **"יהודה היה צריך לבקש ממנו שיזוז קצת, כדי שיוכל להיכנס עם המכונית"**.

עם זאת, ראוי להדגיש, ויש בכך כדי לעורר תמיהה, כי בהודעתו במשטרה, ת/9, כלל לא עלתה מפי העד הרצל הטענה, כפי שעלתה בעדותו בביהמ"ש, לפיה החנה הנאשם את מכוניתו בחניה שאינה שייכת כלל למתלון.

המתלון אישר בעדותו כי יתכן ואמר בעבר להרצל כי יתבע אותו, אך שלל טענה נוספת של הרצל, כי פנה אליו בכינויים עולבים.

עוד מסר המתלון כי מאז קרות הארוע נשוא כתב האישום, לוקה מערכת היחסים בינו לבין הרצל. מתברר עוד, מתוך האמור בהודעתו של הרצל במשטרה, כי המתלון טען כי הרצל צפה בארוע האלים (ת/9, ש' 13-14), אך הרצל התכחש לכך, וטען כי לא ראה את ההתרחשות האלימה.

11. מהנאשם נגבתה הודעה מפורטת במשטרה, וזאת בתאריך 13.9.2012. יש לציין בהקשר לכך, וזאת כפי העולה ממזכר מפורט שנרשם על ידי שוטר ממרחב דן (ת/15), כי עוד בתאריך 23.2.2012, התקשר שוטר לטלפון הנייד של הנאשם, כדי לזמנו לחקירה, ואז נענה, על ידי אביו, שמסר כי הקשר שלו עם הנאשם רופף. בהמשך בוצעו התקשרויות נוספות, למספר הטלפון הנייד של הנאשם, ובתאריך 10.4.2012, ענה הנאשם. משנשאל מתי יוכל להגיע למרחב דן: **"בקשר לתלונה שהגיש"**. מסר כי הינו עומד לצאת לחו"ל ויחזור רק בתאריך 19.4.2012, ואז יגיע. הנאשם אף מסר את כתובתו המדויקת באותה שיחה. בתאריך 22.4.2012, התקשר שוב השוטר לאותו מספר טלפון של הנאשם, ולאחר מספר ניסיונות נענה. משביקש לדבר עם הנאשם, נענה על ידי מאן דהוא, כי אין זה מס' הטלפון של הנאשם ואין הוא מכיר אותו כלל. שני ניסיונות התקשרות נוספים שנעשו, בתאריך 29.4.2012 ו- 29.5.2012, גם הם נותרו ללא מענה. קשיים אלו באיתור הנאשם ובזימונו לחקירה, כפי שפורט לעיל, יש בהם כדי להעלות תהיות לא מעטות, בכל הנוגע לטענתו של הנאשם, כי היה הוא זה שהותקף בארוע, באשר הדעת נותנת כי הנאשם יעשה ככל יכולתו לבסס טענה זו ולשם כך ימשיך ויעמוד בקשר עם המשטרה, ככל שידרש, וזאת אף מיוזמתו, כדי למסור את גרסתו שלו ולפרט בכל הנוגע לטענות

החפות שהעלה, אלא שלא כך נהג הנאשם, כמתברר מהמסמך ת/15, שממנו הובא בהרחבה לעיל, והדבר אומר דרשני.

12. הנאשם נחקר כאמור במשטרה בתאריך 13.9.12 (ת/2), וזאת לאחר שנועץ בסנגורו. בחקירתו זו מסר הנאשם בקשר לארוע שהתפתח כדלקמן: **"עליתי לקרוא לו שיזיז את הרכב ושוב הוא איים עלי, חזרו האיומים, אני לא זוכר את מהות האיומים. אני הגשתי את הפרטים בתלונה שלי וכשירדנו למטה ביקשתי שהוא יזיז את הרכב. שוב הוא לא הסכים והתחיל לצלם אותי, לא פגעתי לו ברכב. ניגשתי לרכב שלו, אבל לא פגעתי לו ברכב. רציתי לרמוז לו שיזיז את הרכב שיבין ואז הוא צילם אותי.... אני ניגשתי אליו כדי שיפסיק לצלם והוא משך אותי... וחנק אותי, ואני הייתי צריך להגיב חזרה כדי למנוע את החניקה.. באותו רגע אני לא זוכר מה שהיה ואני רק זוכר שלאחר מכן הייתי מאוד מפוחד...."** (עמ' 2, ש' 19-25).

לעומת זאת, בעדותו בביהמ"ש, בחקירתו הראשית, תאר הנאשם את התפתחות הארוע באופן שונה.

כך, אמנם, חזר וטען הנאשם כי בתחילת הארוע אכן ניסה להוריד את המצלמה שבה צולם על ידי המתלונן, ויתכן ונגע באוזניות, כאשר לדבריו, בשלב דברים זה המתלונן דחף אותו ותפסו בצווארו, והחל לחונקו, כאן העלה הנאשם את הגירסה לפיה בהמשך לכך: **"שנינו התקוטטנו בידיים"** (עמ' 21, ש' 11). בניגוד לגירסתו הראשונית, כפי שנמסרה, כאמור, בחקירתו במשטרה, על פיה, לאחר שניסה למנוע את החניקה אבד זכרונו בכל הנוגע להמשך התקרית: **"באותו רגע אני לא זוכר מה שהיה"** (ת/2, ש' 24).

13. כך גם בהמשך חקירתו זו במשטרה (ת/2), חזר וטען הנאשם כי כל שהוא זוכר הוא שהמתלונן "משך אותי" (ש' 83-84), כאשר ביקש להפסיק את הליך הצילום (ש' 84) משנשאל כיצד נפגע המתלונן, כפי שנפגע, השיב: **"אני זוכר שרבנו והיה מאבק"** (ש' 88). ומשנשאל כיצד התגלגלו הדברים לכדי כך שהמתלונן דימם, השיב: **"הדפתי אותו ממני"** (ש' 91). אך משנתבקש שוב להבהיר כיצד הגיעו הדברים לידי כך שהמתלונן נותר עם: **"אף שבור ויד שבורה"**, כל שטען הנאשם הינו: **"זה לא נשמע לי סביר"** (ש' 93-94).

אף טענותיו של הנאשם כי חשש עד מאוד מהמתלונן, לאחר שהסתיים הארוע, אינן מתיישבות עם כך שלא חשש, אמנם בטרם החל הארוע האלים, להגיע עד לדירת המתלונן על מנת שהמתלונן יתלווה אליו וירד עמו, ויזיז את הרכב, על מנת לאפשר את הוצאת רכבו של הנאשם, מחניית המתלונן. כך אף אמר הנאשם בחקירתו הנגדית כשטען לעניין איומים שהשמיע כלפיו המתלונן, כי: **"לא התרגשתי מהאיומים שלו"** (עמ' 23, ש' 21 וכן ש' 23).

14. מטעמו של הנאשם זומן גם עד הגנה, ד"ר יוסף וייס, שהגיש גם חוות דעת רפואית, שנערכה כפי שצויין

בה, על סמך מסמכים שהוצגו בפניו (ס'1א'). העד התייחס, הן בעדותו והן בחווה"ד, לפגיעות שנמצאו במתלונן, ולעניין זה ציין לגבי השבר בכך היד, כי שבר זה: **"נגרם לרוב בנפילה על היד המושטת לפניו, או בעת מכת אגרוף, שבה העצם נמחצת...."**, כאשר ציין עוד כי: **"השבר בו עיינתי הינו שבר דחיסה של עצם הסירה, מכאן שלדעתי, נגרם על ידי מכת אגרוף"**. כאשר הוסיף כי: **"לא סביר כי שבר כזה יגרם כתוצאה ממכה על היד"**.

15. יחד עם זאת, בעדותו בביהמ"ש הסכים העד, כי אם מדובר במכת אגרוף שחבט, על פי הנתען, המתלונן בנאשם, מדובר במכה שצריך שתהיה בעוצמה רבה, כדי שיווצר השבר ביד, ושטיפגע בגופו של הנאשם ותותר סימן של ממש בגופו של הנאשם (ראה בהקשר זה עמ' 32, ש' 18-20). כך מציין עוד העד, ד"ר וייס, בעדותו בביהמ"ש: **"הנחתי שהמתלונן חבט באגרוף. אדם שמכה באגרוף יכול לשבור את עצם הסירה"** (עמ' 29, ש' 76-79). יתרה מזו, מסתבר שמדובר במצב דברים אפשרי שתואר על ידי הסנגור, בפני העד, מבלי ששמע זאת כלל מפי הנאשם עצמו (עמ' 29 ש' 9-13).

16. לעניין עדותו זו של ד"ר וייס, יש להוסיף כי בחקירתו במשטרה לא טען כלל הנאשם כי המתלונן פגע בו בעוצמה, במכת אגרוף, מה גם שהדעת נותנת, כאמור, וכפי שהדגיש הרופא, ד"ר וייס, כי מכה מעין זו, תותר סימן בולט בגופו של הנאשם, אם אכן פגעה בו. לעומת זאת הסכים ד"ר וייס לכך, כי במידה והמתלונן אכן פרס את ידיו וספג את המכה מתחת לאגודל, הרי שהדבר בגדר: **"אפשרות שבה נגרם הנזק"** (עמ' 29, ש' 20).

בהעדר כל ראיה לכך, על פי חומר הראיות שנתגבש בתיק, כי המתלונן חבט בחוזקה בגופו של הנאשם, וכאשר אין סימן וזכר לכך כי אגרוף פגע בנאשם, גם מתוך העולה מהתעודה הרפואית שהוגשה מטעמו של הנאשם (ס'1א'), נותרת בעינה האפשרות היחידה שבה ארע הנזק לידיו של המתלונן, אפשרות שמוסכמת גם על ידי עד התביעה ד"ר וייס, לאמור, פריסת הידיים קדימה, באופן שתואר על ידי המתלונן, ופגיעה באגרוף, בידו של המתלונן, מתחת לאגודל, שיש בה כדי לחולל נזק זה ביד, והדברים מתיישבים בעליל עם גירסת המתלונן באשר לאופי התרחשות הארוע. יש בכך כדי לשמוט את הקרקע מתחת לטענת הנאשם, כי אך התגונן מפני אלימותו של המתלונן.

17. המסקנה העולה אפוא למקרא עדותו וחווה"ד הרפואית שהוגשה, של העד, ד"ר וייס, אינה אלא כי יש באמור על ידי העד בביהמ"ש ובחוות דעתו הרפואית, כדי להוסיף תימוכין לגירסת המתלונן, לגבי אופן התרחשות הארוע, ומנגד יש בכך כדי לשלול מטענת הנאשם כי הותקף ע"י המתלונן כשהוא אך התגונן מפניו. התנהגותו של הנאשם, שתחילתה בהסתלקותו ממקום הארוע, הגם שהדעת נותנת כי הבחין גם הבחין במצבו של המתלונן, שזב דם, כאשר בהמשך נמנע מלהגיע למשטרה כדי לעמוד על גירסתו בדבר חפותו, כפי שהדברים תוארו לעיל, אף מוסיפים לשלילת גירסתו כי היה הוא המותקף, באותה תקרית אלימה. הפגיעות שניכרו במתלונן, אינן מתיישבות כלל ועיקר, עם התנהגות שהתבטאה אך בהגנה עצמית מצידו, כפי שטען לה הנאשם.

18. השתלשלות האירועים כפי שתוארה לעיל, מוסיפה תימוכין ואמינות לגירסתו הכוללת של המתלון, לפיה הנאשם התלהם ואיבד את עשתונותיו, כאשר קודם לכן השמיע כלפיו דברי איום, לפיהם יבולע למתלון אם לא יזיז מיד את רכבו, כאשר לאחר מכן גלשה התנהגותו של הנאשם לאלימות, כאשר הבין כי המתלון אינו מתכוון להזיז את רכבו וכאשר גם צולם על ידי המתלון, בעת שניסה להזיז את מכונית המתלון, על כל שנילווה לכך, שאז הגיב הנאשם, במעשה תקיפה, שתוצאותיו היו פגיעות של ממש במתלון, כפי שתוארו על ידי המתלון, בעדותו בביהמ"ש, כאשר תוצאות האלימות שהפגין הנאשם, מתוארות ומבוארות כדבעי גם בתעודות הרפואיות שהוגשו מטעמו של המתלון.

19. טענות הנאשם, לפיהן, ההין המתלון לתוקפו באחת, אך בגלל שניסה למנוע מהמתלון לצלמו - כאשר כל תגובתו של המתלון קודם לכן הייתה צילום הנאשם בה בעת שהנאשם טלטל את מכונית המתלון, כשהנאשם לא נרתע מלבצע דברים נוספים, שגבלו בהסבת נזק למכונית המתלון - הינן בגדר טענות סרק, שאין בהן ממש וכל כולן באו על מנת לאפשר לנאשם לטעון כי התגונן מפני תקיפתו ע"י המתלון - ולא היא.

הנאשם נמצא, גם מעלה בעת חקירתו במשטרה, כאמור, טענות בדבר אובדן זכרוננו לגבי השתלשלות האירוע, כפי שפורטו.

הטענות הללו בדבר התרחשות אובדן הזיכרון, חזרו ונשנו ע"י הנאשם, במהלך חקירתו במשטרה. אלא שגירסה זו בדבר שכחת הנאשם, נמצאת כגירסה דחוקה, שאין בה כדי לעורר אמון, באשר עולה כי במהלך החקירה המשטרתית (ת/2) התקשה הנאשם, ליתן הסבר ברור ולישב בין התנהגותו הנטענת, שלכאורה אין בה כדי לפגוע במתלון וכל כולה התגוננות, לבין הפגיעות והחבלות הקשות שנותרו במתלון בתום האירוע. כך גם השתנתה, עוד במהלך החקירה הזו במשטרה, גירסתו בדבר אובדן זכרוננו, כאשר תחילה טען כי לאחר שהמתלון חנק אותו, אין הוא זוכר את המשך האירועים (ת/2, ש' 24) ובהמשך שינה טענה זו והוסיף כי כל שהינו זוכר הוא שהמתלון משך בידו, טרם היה סיפק בידי הנאשם להוריד את המצלמה (ש' 81-83), כשלאחר מכן הוסיף כי המתלון: "**הצמיד אותי לקיר וחנק אותי**" (ש' 86), עוד הוסיף הנאשם כי הדף את המתלון ממנו (ש' 92), מבלי שידע להסביר הכיצד תגובות מינוריות אלו, הסתיימו בחבלות שנמצאו במתלון (ש' 93-96). לכך יש להוסיף את הגירסה השונה שעלתה במהלך המשפט לעומת האמור בחקירתו במשטרה, מפי הנאשם ולפיה: "**שנינו התקוטטנו בידיים**" (עמ' 21, ש' 18).

20. בנסיבות כוללות אלו אין ניתן לקבל את גירסת הנאשם, כגירסת אמת, ומקובלת עליי, כמהימנה, גירסת המתלון כי לא העלה בדעתו כלל לתקוף את הנאשם, וכל אשר עשה הוא אך להתגונן מפני תוקפנותו היתרה של הנאשם, כשאינו לשלול שקיימת היתכנות שבמהלך התגוננותו של המתלון, יתכן ונשרט הנאשם בצווארו. לעניין אותה שריטה בצוואר יש להוסיף, כי בחקירתו במשטרה (ת/2) לא הוזכרה זו, ע"י הנאשם.

אין מקובלת עליי גם הטענה שהעלה הסנגור, כי המתלון ניסה להסתיר את העובדה, כי גם עדים נוספים צפו

באירוע. לאמור, בתו ועובדת שהגיעה עמו.

הראיות שהובאו אינן תומכות כלל ועיקר בטענה זו ומקובלת עלי גירסת המתלון כי הן בתו והן אותה עובדת שהובאה על ידו, לא נכחו במהלך האירוע האלים ומכל מקום לא הייתה כל מניעה, מיד לאחר האירוע, לזמן עדות אלו למשטרה למסירת גירסה, אך הדבר לא נעשה על ידי הצוות החוקר בתיק.

יתרה מזו. מזכר שהוגש, יש בו כדי להבהיר כי המתלון לא הסתיר כלל את נוכחותה של אחת העדות, קרי העובדת, בתחילת האירוע, אך חוקרי המשטרה, ככל הנראה סברו כי אין בקבלת גירסתה, כדי לתרום להבהרת הנסיבות הנוגעות להתרחשות האלימה (ראה בהקשר זה ת/13).

21. הטענה שעלתה מפי הנאשם ולפיה ניסה תחילה המתלון לצלם את מכלול התנהגותו של הנאשם, על מנת שזו תשמש אותו כראיה, הכל בעת שהמתין לבוא השוטרים. ולאחר מכן החליט לפתע לתקוף את הנאשם, אך מפני שהנאשם ביקש להפסיק את צילום האירוע, אין בה כדי לעורר אמון. בנוסף, תוצאות האירוע, קרי, החבלות הקשות שנתרו במתלון, אינן מתיישבות בעליל עם טענותיו של הנאשם, בדבר היותו אך בגדר מתגונן באירוע, ויש בפגיעות שנמצאו במתלון כדי להעניק תימוכין נוספים לגירסת המתלון, באשר לאופן בו נגרמו, כפי שמסר בעדותו בביהמ"ש.

מכלל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי גירסת המתלון, שהיא אמנם עדות יחידה, הינה גירסה אמינה ועניינית המשקפת נכונה את מכלול ההתרחשות, שבה הותקף כאמור, על ידי הנאשם ומשנתתי אמון בגירסתו של המתלון, מאותם טעמים שפורטו ומשמנגד גירסת הנאשם נמצאת כמתעתעת ורווית אמירות סותרות, אני קובע כי הוכחו יסודות העבירות שיוחסו לנאשם, ועל כן אני מרשיעו בעבירות על פי סעיף 192, ו- 333 לחוק העונשין, שיסודותיהן הוכחו במלואן.

אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירה על פי סעיף 452 לחוק העונשין, באשר לא הובאה כל ראיה לכך כי נגרם, בסופו של דבר, נזק למכונית המתלון, שמעדותו עולה כי הנאשם ניסה לפגוע במכוניתו, אך אין עולה מעדותו כי ניסיונות אלו גרמו לנזק למכונית. באשר לנזק שנגרם לאוזניות הטלפון, ראוי לציין כי מדובר, על פניו, בנזק פעוט, שאין בו כדי לבסס די קיומה של עבירה נפרדת, בתוך האירוע האלים, כפי שהתרחש.

ניתנה היום, י"ח אב תשע"ה, 03 אוגוסט 2015, במעמד הצדדים